Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

№№ 33—34. Warszawa, dnia 1 grudnia 1927 r. Rok IX.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną gr. 85, poleconą 1 zł. 15 groszy. Prenumerata kwartalna 5 zł.; z dodatkiem „Zbiór orzeczeń taryfowych D-tu Ceł Min. Skarbu" — 7 zł. Cena dodatku oddzielnie — 1 zł. bez przesyłki. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji 148-03, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

Podatki bezpośrednie.

353.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 8 listopada 1927 r.

w sprawie uzupełnienia art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Postanowienie punktu B. art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) uzupełnia się następującym ustępem:

„Dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych z funduszów Państwa, nie podlegają dodatkowi na rzecz związków komunanalnych".

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w

życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1928 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*
Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*
Minister:
(—) *K. Bartel.*
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*
Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*
Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) Dr. *Dobrucki.*
Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*
Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*
Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Dr. *Jurkiewicz.*
Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*
Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z d. 19 listopada 1927 r. Nr. 101, poz. 871).

354.

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

w sprawie wzorów druków do wymiaru podatku dochodowego.

Zamiast dotychczasowych druków do wymiaru podatku dochodowego, według wzorów N. N. 1, 2, i 4, podanych w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z roku 1926 N. 17 — będą miały zastosowanie od roku podatkowego 1928 druki, według wzorów podanych w załączniku do niniejszego obwieszczenia.

Druk, według wzoru N. 3, przestaje obowiązywać od powyższego terminu.

Nakład zmienionych druków, według wzoru N. N. 2 i 4 został uskuteczniony przez Biuro Druków Ministerstwa Skarbu i rozesłany władzom skarbowym.

Nakład druku, według zmienionego wzoru N. 1, dokonywać będą jak dotychczas — Izby Skarbowe we własnym zakresie.

Dyrektor Departamentu:
(—) Koszko.

Potwierdzenie odbioru.

WZÓR Nr. 2
wypełniają właściciele mieszkań
(główni lokatorzy).

Zajmujący mieszkanie Nr.________ w domu przy ulicy ____________
Nr.________(Nazwisko i imię) ____________
złożył wykaz zamieszkałych u niego osób dnia ____________ 19 r.
(podpis właściciela domu lub jego zastępcy) ____________

Powiat ____________
Miejscowość ____________
Ulica ____________
Nr. domu ____________
Nr. mieszkania ____________

ŁISTA SZCZEGÓŁOWA
osób, zamieszkałych w lokalu Nr.________
(Dane dla wymiaru państwowego podatku dochodowego).

L. czba porządkowa	Imiona i nazwiska wszystkich osób, zamieszkałych w dniu 15 grudnia 19 r. w wyżej oznaczonem mieszkaniu	Wiek osób, pozostających na utrzymaniu głowy rodziny	Poszczególne określenie źródeł dochodu osób wpisanych do kol. 2 (czy z nieruchomości, czy z handlu lub przemysłu, czy zajęcia zawodowego, czy z uposażenia służbowego)	Dokładne miejsce położenia (adres) źródeł dochodu, wymienionych w poprzedniej kolumnie (4)	Przy podnajemcach wysokość czynszu podnajmu za dany rok kalendarzowy	UWAGI
1	2	3	4	5	6	7

Podpis właściciela domu, (lub jego zastępcy: Podpis właściciela mieszkania:

Jeżeli jeden arkusz nie wystarcza do wykazania wszystkich osób, które winny być podane (np. przy sporządzaniu wykazu osób zamieszkałych w hotelach, pokojach umeblowanych i t. p.), należy użyć arkusza dodatkowego.

Wykaz należy corocznie, najpóźniej do pierwszego stycznia roku podatkowego dostarczyć za potwierdzeniem odbioru właścicielowi domu lub jego zastępcy.

Kto nie złoży wykazu w oznaczonym terminie ulegnie grzywnie od 3 złotych do 50.

Wzór Nr. 976
Min. Skarbu.

Powiat ....
Miejscowaść ....
Ulica ....
Nr. domu ....
Adres prywatny właściciela domu ....

WZÓR Nr. 4
wypełniają właściciele domów.

L I S T A   G Ł Ó W N A

lokatorów domu Nr. .... odnajmujących lokale bezpośrednio od właściciela domu.

(Dane dla wymiaru państwowego podatku dochodowego).

Nr.Nr. mieszkania lub pomieszczenia (w porządku kolejnym)	Nazwisko i imię osoby albo nazwa przedsiębiorstwa lub instytucji odnajmującej lokal w dniu 15 grudnia roku 19	Przeznaczenie lokalu (na mieszkanie, na sklep, warsztat, skład, biuro i t. p.)	Dokładny adres osoby, odnajmującej lokal, wymieniony w kolumnie poprzedniej, o ile nie mieszka w danej nieruchomości	Wysokość komornego, albo wartość całorocznego użytkowania za dany rok kalendarzowy
1	2	3	4	5

Podpis właściciela domu:

Wykaz niniejszy winien być podpisany przez właściciela domu, albo przez jego zastępce.

Jeżeli jeden arkusz nie wystarczy do zamieszczenia osób, które winny być przytoczone, należy użyć dodatkowego arkusza. Wykaz niniejszy należy składać corocznie najpóźniej do 15 stycznia, właściwej władzy skarbowej wraz z dostarczonemi przez właścicieli mieszkań (lokatorów) wykazami Nr. 2 ułożonemi kolejno według numerów mieszkań, albo w porządku alfabetycznym osób składających listy, o ile mieszkania nie posiadają numerów, a to co do każdej posiadłości budynkowej oddzielnie. Kto nie złoży żądanych wykazów w oznaczonym terminie, ulegnie grzywnie od 3 do 50 złotych.

Wzór Nr. 978
Min. Skarbu.

Opłaty stemplowe.

355.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

105 *(art. 12, 52 i 58).* Pismo, stwierdzające umowę sprzedaży budynku bez jednoczesnej sprzedaży placu, na którym budynek stoi, podlega opłacie w wysokości 4% — bez względu na to, czy takie ujęcie umowy zostało spowodowane tem, że ktoś wystawił budynek na cudzym gruncie, czy też tem, że właściciel budynku, będący zarazem właścicielem placu, sprzedaje mimo to budynek bez placu.

Zawarte w takiej umowie postanowienie, iż właściciel budynku sprzedaje go (lub że go nabywca kupuje) „na rozbiórkę", nie ma znaczenia w kwestji wysokości opłaty. Jeżeli jednak udowodniono zaświadczeniem właściwej władzy, sprawującej nadzór nad budownictwem (§ 102 r. w. s.), że budynek został rozebrany w ciągu sześciu miesięcy od dnia sporządzenia pisma, stwierdzającego umowę, to izba skarbowa, zastosowując analogicznie art. 49 (ustęp drugi) u. o. s., obniży opłatę

na kwotę, obliczoną według stawki 1%, przewidzianej w art. 66 u. o. s. (L. D. V. 9192/6/26.

106. *(art. 152).* Jeżeli nie uiszczono opłaty stemplowej od podania, którem petent jedynie *ponagla* załatwienie podania, poprzednio wniesionego, to należy tylko w takim razie wdrożyć postępowanie, przewidziane w art. 152 u. o. s. oraz w §§ 168 i 169 r. w. s., a zatem żądać od petenta uiszczenia opłaty stemplowej, jeżeli urząd, do którego wniesiono podanie ponaglające, zamierza doręczyć petentowi na skutek ponaglenia pismo urzędowe, któregoby petent nie otrzymał, gdyby ponaglenia nie wniósł. Należy więc żądać dostarczenia opłaty do podania ponaglającego, jeżeli np. urząd chce zawiadomić petenta, że celem załatwienia podania pierwotnego wdrożył dochodzenia i że dochodzenia te jeszcze nie są zakończone, albo że przedstawił sprawę wyższej instancji, od której jeszcze decyzja nie nadeszła.

Natomiast nie należy żądać uiszczenia opłaty stemplowej od podania ponaglającego, jeżeli urząd bądź nie przedsiębierze żadnej czynności urzędowej, wywołanej jedynie ponagleniem, bądź wykonywa wprawdzie czynności urzędowe, którychby nie było w braku ponaglenia, ale które są czynnościami ściśle wewnętrznemi i o których urząd petenta nie zawiadamia (np. gdy ponagla inny urząd, do którego się o udzielenie informacji lub opinji, potrzebnych do załatwienia podania pierwotnego; gdy przedkłada podanie ponaglające instancji wyższej, w której znajduje się podanie pierwotne, gdy instancja wyższa — do której petent wniósł podanie ponaglające, a która jeszcze przed otrzymaniem ponaglenia powzięła decyzję i ją przesłała instancji niższej — poleca instancji niższej, aby rychło doręczyła petentowi zawiadomienie o decyzji.

W żadnym razie nie jest dopuszczalne wstrzymywanie załatwienia podania pierwotnego (od którego opłatę stemplową uiszczono) do czasu dostarczenia opłaty do podania ponaglającego (L. D. V. 9955/6/27).

Monopol spirytusowy.

356.

ROZPORZĄDZENIE
Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 10 października 1927 r.

w sprawie statutu Państwowej Rady Spirytusowej.

Na podstawie art. 4 i 96 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) zarządza się co następuje:

§ 1. Członków Państwowej Rady Spirytusowej, przewidzianych w art. 4 ust. 2 p. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o monopolu spirytusowym z dnia 26 marca 1927 r., mianują:

a) Minister Skarbu — z pośród wyższych urzędników bądź Ministerstwa, bądź też innych władz lub urzędów jemu podległych, lub wreszcie z pośród wykładających na wyższych uczelniach państwowych, pracujących naukowo w dziedzinie skarbowości i gospodarstwa społecznego.

b) Minister Przemysłu i Handlu — z pośród wyższych urzędników bądź Ministerstwa, bądź też innych władz, jemu podległych, z pośród wykładających na wyższych uczelniach państwowych, pracujących naukowo w dziedzinie przemysłu spirytusowego, lub wreszcie z pośród przedstawicieli przemysłu, zużywającego spirytus do swoich wyrobów.

c) Minister Rolnictwa — z pośród wyższych urzędników Ministerstwa i innych władz jemu podległych, oraz z pośród wykładających na wyższych uczelniach państwowych, pracujących naukowo w dziedzinie kultury rolnej, lub przemysłu rolnego.

§ 2. Minister Skarbu mianuje członków Państwowej Rady Spirytusowej, przewidzianych w art. 4 ust. 2 p. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym w sposób następujący:

a) Organizacje, obejmujące rolnych i przemysłowych producentów spirytusu, rektyfikatorów, fabrykantów wódek oraz eksporterów i handlujących, mają prawo przedstawiania kandydatów na członków Państwowej Rady Spirytusowej z zastrzeżeniami, wymienionemi w punkcie b) paragrafu niniejszego. Organizacje te winny złożyć Ministrowi Skarbu swoje statuty, imienne listy swoich członków i stosunek procentowy produkcji fabryk, należących do członków organizacji, do produkcji ogółu przedsiębiorców danej grupy.

b) Organizacjom, reprezentującym co najmniej połowę produkcji ogółu przedsiębiorstw danej grupy, bądź to w całym kraju, bądź też w województwie przy organizacjach wojewódzkich, przysługuje prawo przedstawiania kandydatów bez żadnych dalszych formalności. Natomiast organizacjom, obejmującym mniej, niż połowę produkcji przedsiębiorstw, Minister Skarbu, na odpowiedni wniosek, może przyznać to prawo.

c) Każda organizacja, uprawniona do reprezentowania kandydatów, przedstawia w terminie ustalonym przez Ministra Skarbu po trzech kandydatów na każde miejsce.

d) Minister Skarbu wybiera z poszczególnych list kandydatów z uwzględnieniem zasad zawartych w ustępie 3 art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym i przesyła wybranym pisemną nominację na członka Państwowej Rady Spirytusowej.

e) Osoby, prowadzące przedsiębiorstwa, należące do dwóch lub więcej grup przemysłu spirytusowego, samodzielnie reprezentowanych w Państwowej Radzie Spirytusowej, nie mogą być przedstawicielami jednej grupy przemysłu lub handlu spirytusowego.

f) W braku organizacji, uprawnionej do przedstawiania kandydatów, tudzież w wypadku, gdy

organizacje nie przedstawią w oznaczonym terminie właściwej listy kandydatów, Minister Skarbu powoła członków Państwowej Rady Spirytusowej w całości lub w części z pośród osób, należących do grup, wymienionych w art. 4 ust. 2 p. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o monopolu spirytusowym.

§ 3. Członkowie Państwowej Rady Spirytusowej sprawują swe czynności w zakresie posiedzeń Państwowej Rady Spirytusowej bezpłatnie. Za specjalne prace i ekspertyzy może im być przyznane osobne wynagrodzenie, którego wysokość ustali Minister Skarbu w każdym poszczególnym wypadku. Pozamiejscowi członkowie Państwowej Rady Spirytusowej otrzymują diety i zwrot kosztów podróży w wysokości, unormowanej dla urzędników IV st. służbowego.

§ 4. 1) Członkowie Państwowej Rady Spirytusowej zostają mianowani najpóźniej w lutym właściwego roku na kalendarzowy okres trzyletni.

2) Mandaty członków obecnej Państwowej Rady Spirytusowej wygasają z upływem 1928 r.

§ 5. Do zakresu działania Państwowej Rady Spirytusowej należy wydawanie opinji w sprawach dotyczących:

1) wysokości ogólnego kontyngentu zakupu spirytusu (art. 5 ust. 2),

2) taryfy kosztów przewozu spirytusu (art. 5 ust. 4),

3) taryfy dopuszczalnych zaników magazynowych i drogowych (art. 9 ust. 1),

4) taryfy podstawowej ceny monopolowej za spirytus (art. 10 ust. 2),

5) wysokości przedpłaty oraz jej terminów (art. 10 ust. 5),

6)wysokości premji za spirytus o wyższej mocy (art. 10 ust. 6),

7) wysokości sumy, jaką Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego wypłacać będzie na cele kontroli technicznej i pomocy naukowej dla gorzelń (art. 21 ust. 4),

8) wydania przepisów w sprawie poddawania gorzelń, zwłaszcza rolniczych, bezpłatnej, przymusowej kontroli technicznej i zapewnienia im bezpłatnej pomocy naukowej (art. 46),

9) preliminarza rocznego dochodów i rozchodów Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego (art. 3),

10) warunków oczyszczania i magazynowania spirytusu w zakładach prywatnych, wykonywających zamówienia Państwowego Monopolu Spirytusowego (art. 12),

11) zasad, na jakich ma się odbywać oczyszczanie spirytusu, przeznaczonego do wywozu zagranicę (art. 12),

12) najwyższego procentu zaniku spirytusu przy oczyszczaniu (art. 14 p. a),

13) określenia najwyższego procentu odpadków, które można przeznaczyć do zniszczenia (art. 14 p. b),

14) sposobu zbierania odpadków (art. 14 p. c),

15) środków, niezbędnych w celu zapobieżenia przedstawianiu innych produktów, niepodlegających opodatkowaniu, zamiast odpadków od rektyfikatów (art. 14 p. c),

16) sposobu badania gatunków odpadków i określania ilości zawartych w nich procentów czystego spirytusu w celu zwolnienia ich od opłaty skarbowej (art. 14 p. d),

17) sposobu niszczenia odpadków i przestrzegania niezbędnych formalności przy niszczeniu (art. 14 p. e),

18) cen spirytusu skażonego do celów technicznych, oświetleniowych i napędowych (art. 21 p. d ust. 1),

19) zezwoleń na budowę nowych gorzelń (art. 39 ust. 1),

20) ilości nowych gorzelń rolniczych, które mogą być wybudowane w każdem województwie w okresie 3-letnim (art. 39 ust. 3),

21) ustalenia najmniejszych i największych rozmiarów, jakie nowe gorzelnie mogą posiadać (art. 40),

22) rozporządzenia w sprawie wykonywania nadzoru urządzeń technicznych gorzelń (art. 46),

23) okresu pędzenia spirytusu (art. 46),

24) mocy spirytusu (art. 46),

25) transportu, magazynowania i oczyszczania spirytusu przez gorzelnie, posiadające aparaty rektyfikacyjne (art. 46),

26) ksiąg gorzelniczych i t. p. (art. 46),

27) ustalania wysokości prawa odpędu dla całego Państwa na okres trzyletni (art. 47 ust. 2),

28) podziału odpędu pomiędzy poszczególne województwa (art. 47 ust. 3),

29) określenia najmniejszego obszaru ziemi ornej jaki powinno posiadać gospodarstwo, połączone z gorzelnią rolniczą (art. 54 ust. 2),

30) granicy dopuszczalnych wahań w zakresie procentowości alkoholu, jak i zawartości płynu w butelkach (art. 58 ust. 2),

31) sposobów technicznych i metod skażania spirytusu (art. 68 p. a),

32) wymagań, którym odpowiadać winny: spirytus, uboczne produkty i odpadki rektyfikacji, zwolnione przez władze skarbowe do skażania, tudzież środki, używane do skażania (art. 68 p. b),

33) przepisów o obrocie spirytusem skażonym, tudzież o kontroli (art. 68 p. c),

34) przepisów o obrocie mieszankami napedowemi (art. 68 p. d),

35) przepisów, regulujących użycie spirytusu metylowego (art. 68 p. e),

36) przepisów, regulujących użycie esencji octowej, wyrabianej z octu drzewnego, albo z soli octowego kwasu lub drogą syntentyczną (art. 68 p. f),

37) wszelkich spraw z dziedziny gospodarki spirytusowej, które Minister Skarbu do zaopinjowania przedstawi.

§ 6. 1. Do przygotowywania poszczególnych opinij Państwowa Rada Spirytusowa może wyłaniać komisje, w których uczestniczą członkowie Państwowej Rady Spirytusowej.

2. Obrady Państwowej Rady Spirytusowej oraz jej komisyj odbywają się według przepisów regulaminu, uchwalonego przez pełną Radę Spirytusową i zatwierdzonego przez Ministra Skarbu.

§ 7. 1. Członków Państwowej Rady Spirytusowej zaprasza na posiedzenia Rady Minister Skarbu w miarę potrzeby.

2. Minister Skarbu winien zwołać Radę w ciągu dwóch tygodni na żądanie co najmniej 9 członków Rady. Żądanie powinno być wniesione na piśmie i zawierać wyszczególnienie spraw, które mają być przedmiotem obrad.

3. W zaproszeniu mają być wymienione sprawy, które będą przedmiotem obrad. Do zaproszenia należy, w miarę możności, dołączać wszelkie materjały informacyjne.

4. Zaproszenia winny być rozesłane przynajmniej na 14 dni przed dniem obrad.

§ 8. 1. Radzie przewodniczy Minister Skarbu lub wyznaczony przez niego zastępca.

2. Przewodniczący Państwowej Rady Spirytusowej układa porządek obrad i wyznacza z pośród członków Państwowej Rady Spirytusowej referentów poszczególnych spraw, znajdujących się na porządku obrad.

§ 9. Minister Skarbu może bądź to z własnej inicjatywy, bądź też na wniosek członków Państwowej Rady Spirytusowej, zapraszać na posiedzenia Państwowej Rady Spirytusowej rzeczoznawców, nie będących jej członkami. Minister Skarbu może również wzywać urzędników celem dawania wyjaśnień w sprawach, będących na porządku obrad.

§ 10. 1. Dla prawomocności posiedzenia Państwowej Rady Spirytusowej niezbędna jest obecność co najmniej 9 jej członków.

2. W razie nieprzybycia tej liczby wyznacza się, bez względu na przepis § 7 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, posiedzenie w nowym terminie; wtedy posiedzenie odbywa się i jest prawomocne przy każdej liczbie obecnych.

§ 11. Obrady Państwowej Rady Spirytusowej protokółuje się stenograficznie. Protokół podpisuje przewodniczący, jeden z członków Państwowej Rady Spirytusowej i protokólant. Przewodniczący zarządza głosowanie nad poszczególnemi sprawami wedle swego uznania lub na wniosek co najmniej 3 członków Państwowej Rady Spirytusowej. Głosowanie odbywa się imiennie.

§ 12. Członkowie Państwowej Rady Spirytusowej obowiazani są do zachowywania tajemnicy w sprawach które przewodniczący ogłosi za poufne. Minister Skarbu w razie stwierdzenia przez trzech najstarszych wiekiem członków Państwowej Rady Spirytusowej fatktu neidotrzymania tajemnicy może zwolnić winnego członka Państwowej Rady Spirytusowej z jego obowiązków. Nominacja członka na pozostały okres czynności Państwowej Rady Spirytusowej dokonywa się w sposób, przewidziany w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 13. 1. Mandat członka Państwowej Rady Spirytusowej wygasa w razie śmierci, zrzeczenia się, upadłości, utraty własnowolności, utraty obywatelstwa polskiego, prawomocnego skazania za przestępstwo z chęci zysku lub defraudację podatkową, wreszcie w razie opuszczenia przez członka Państwowej Rady Spirytusowej, bez dostatecznego usprawiedliwienia trzech kolejnych posiedzeń Rady. Ponadto wygasa mandat, jeżeli członek Państwowej Rady Spirytusowej utracił zajęcie, które było podstawą do mianowania go na członka Państwowej Rady Spirytusowej.

2. Na miejsce członków których mandat wygasł w myśl ust. 1, mianuje się inne osoby w sposób przewidziany w §§ 1 i 2.

§ 14. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Równocześnie traci moc obwiązującą rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 19 lutego 1925 r. w przedmiocie Statutu Państwowej Rady Spirytusowej (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 166).

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 19 listopada 1927 r. Nr. 101, poz. 881).

357.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 października 1927 r.

w sprawie przyjmowania zwrotnych naczyń po wyrobach monopolu spirytusowego.

Na zasadzie artykułu 19 ustęp 2 i 96 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) zarządzam co następuje:

§ 1. Zawiesza się na okres dwu lat moc obowiązującą przepisu zawartego w art. 19 ustęp 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym, a dotyczącego obowiązku przyjmowania przez miejsca detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych zwrotnych butelek po spirytusie i wódkach monopolowych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1928 r.

Minister Skarbu:
G. Czechowicz.

(Dz. U. R. P. z dnia 24 listopada Nr. 102, poz. 889).

358.

OKÓLNIK L. D. VI/21897/2/27

Sprawdzenie działania aparatów kontrolnych syst. Siemensa i dokładności zapisów odpędów w księgach gorzelniczych.

Do Izby Skarbowej — Wydział IV (wszystkie) i Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego w Katowicach.

Uzupełniając przepisy o badaniu wskazań aparatu kontrolnego syst. Siemensa, podane w § 7 Pouczenia o ustawianiu i używaniu aparatów Siemensa i załączniku A. (Dz. Urz. Min. Sk. 1924 r. Nr. 25, poz. 522), zarządza się, aby Kontrola Skarbowa przeprowadzała nad temi aparatami następujące badania:

1. a) Przynajmniej dwa razy na miesiąc winna Kontrola Skarbowa przyjąć całodzienny odpęd spirytusu, dozorowany od początku do końca, zmierzyć jaknajściślej otrzymaną ilość spirytusu w odbieralniku i zestawić tę ilość z obliczeniem odpędu przez aparat kontrolny. Jedno z powyższych badań winien przeprowadzić Inspektor Kontroli Skarbowej osobiście, drugie i następne — o ile inne obowiązki służbowe nie pozwalają mu tego dokonać — może polecić przeprowadzić swemu zastępcy.

Jeżeli całodzienne odpędy są duże, to tylko jeden odpęd w miesiącu winien być przyjęty całkowicie, pozostałe badania mogą dotyczyć tylko części odpędu, jednakże nie mniejszej niż 300 ltr. spirytusu i winny objąć przy aparatach odpędowych kotłowych odpęd jednego całego kotła, lub dwóch, lecz nie ich części.

b) Ponadto Inspektor Kontr. Skarb. i upoważniony przez niego zastępca, winni przy każdej bytności w gorzelni przeprowadzić częściowe sprawdzenie aparatu, polegające na porównaniu mocy i objętości spirytusu, znalezionego w odbieralniku, z obliczonemi przez aparat Siemensa.

c) Wyniki badania wpisuje Kontrola Skarbowa do dziennika aparatu i w skróceniu do księgi produkcyjnej, tudzieć sporządza zapisek podług wzoru (załącznik Nr. 1), jeden egzemplarz którego przesyła Izbie Skarbowej, drugi zaś właściwemu Naczelnikowi Urzędu Skarbowego Akcyz i Monop. państwowych.

d) Izby Skarbowe przez swych Rewizorów i Naczelników Urzędów obowiązane są dopilnować, aby badania aparatów kontrolnych dokonywano dokładnie i z pełnem zrozumieniem znaczenia wszystkich odnotowywanych dat.

2) Celem przeprowadzenia sprawdzenia aparatu kontrolnego na podstawie całego odpędu winien Inspektor Kontroli Skarbowej lub jego zastępca przybyć do gorzelni przed rozpoczęciem odpędu, ewentualnie dnia poprzedniego i po sprawdzeniu, iż odbieralnik jest dokładnie opróżniony (o ile pozostaowałaby chociażby najmniejsza ilość spirytusu z poprzedniego odpędu należy żądać opróżnienia go), zabezpieczyć go, t. j. wszystkie otwory i kurki, pozostające zwykle w rozporządzeniu kierownika ruchu, tudzież połączoną z odbieralnikiem pompę spirytusową, o ile ona istnieje, a kurek znajduje się nad nią. Przed rozpoczęciem odpędu należy zapisać wskazania liczników aparatu kontrolnego, ciepłomierzy przy licznikach, i w lokalu, wreszcie wskazania alkoholomierza i ciepłomierza, pogrążonych w stągiewce filtra, a podczas odpędu zapisywać co 10 minut wskazania ciepłomierza w filtrze i poddać obserwacji obroty bębna, ruchy skali, strzałki i liczników.

Wskazania licznika alkoholu należy zapisywać ze ścisłością do 0,1 litra, ponieważ zaś liczniki aparatów, przerobionych z wiadrowych, mają podziałki tylko na całe litry, dokonywa się zapisu części litra ustalając je na oko, stosownie do położenia, zajętego przez odnośną tarczę w małem okienku licznika.

Przed rozpoczęciem odpędu należy uprzedzić kierownika ruchu, iż odpęd winien być przeprowadzony jak zwykle, przy zwykłej szybkości i ciepłocie.

Po ukończonym odpędzie, przyczem należy baczyć, aby bęben zatrzymał się w położeniu, przy którem wylewanie spirytusu z komory jest zakończone, t. j. aby szew górnej jego części stanął pionowo, lub miał tylko nieznaczne odchylenie w prawo, zapisuje się liczniki i wskazania ciepłomierzy, tudzież alkoholomierza w filtrze. Nadmienia się ,iż moc spirytusu w filtrze w/g powyższego alkoholomierza winna być ta sama (lub zbliżona), jaka była w chwili rozpoczęcia odpędu, co jest oznaką normalnego odpędu.

Na podstawie wskazań liczników oblicza się ilość spirytusu i alkoholu, otrzymanego podczas badania, dzieląc zaś sumę wskazań ciepłomierza w filtrze na liczbę zapisanych wskazań, otrzymuje się przeciętną ciepłotę odpędu, poczem oblicza się średnią moc spirytusu w/g aparatu, dzieląc ilość otrzymanego alkoholu pomnożoną przez 100 przez ilość spirytusu, oraz oblicza się szybkość odpedu, dzieląc ilość litrów spirytusu na czas trwania odpędu, wyrażony w godzinach.

Mając powyższe dane przystępuje się do zbadania ilości płynu, mocy jego i ilości alkoholu w odbieralniku. W tym celu najprzód z możliwą ścisłością (do 1 litra) mierzy się ilość płynu w odbieralniku za pomocą laski mierniczej, poczem miesza się spirytus dokładnie i bierze się próbę celem odstopniowania. Próbę bierze się dwukrotnie po każdorazowem wymieszaniu spirytusu, a o ile moc spirytusu pozostaje bez zmiany uznaje się określenie mocy za dokonane prawidłowo, w przeciwnym razie należy mieszanie spirytusu powtórzyć, dopóki dwie próby nie będą zgodne ze sobą. Następnie określa się ciepłotę spirytusu w odbieralniku za pomocą ciepłomierza umocowanego w specjalnym przyrządzie, który zanurza się na sznurku w spirytusie w odbieralniku. Przyrząd ów składa się z małego metalowego walcowatego naczynia (o średnicy 4 — 5 cm. i głębokości 6 — 7 cm.), w którem umocowuje sie ciepłomierz tak, aby zbiorniczek rtęci nie dotykał ścianek naczynia. Spirytus napełnia naczynie i nie pozwala ciepłocie lokalu wpływać na wskazania ciepłomierza podczas odczytywania.

Na podstawie określonej mocy i ciepłoty spirytusu oblicza się p/g II tablicy redukcyjnej poprawkę na objętość i nakoniec ustala się ilość alkoholu, znajdującego się w odbieralniku. Otrzymane tym sposobem dane należy porównać ze wskazaniem aparatu kontrolnego. Aparat mierzy objętość płynu przy ciepłocie spirytusu, zbadanej w filtrze, objętość zaś spirytusu w odbieralniku zmierzono przy ciepłocie w nim zbadanej; dla obliczeń można przyjąć z dostateczną praktyczną ścisłością, iż spirytus o zwykłej mocy 80° do 95° zmienia swą objętość na każdy 1° R różnicy ciepłoty o 0,0012, posiłkując się tym współczynnikiem łatwo obliczyć, jaką ilość płynu winien zawierać odbieralnik, jeżeli znana jest ciepłota odpędu, naprz. przy ciepłocie w odbieralniku + 10° R. i przeciętnej ciepłocie odpędu + 4° R., objętość każdego litra spirytusu, wymierzonego przez bęben aparatu, winna stanowić w odbieralniku 1 + + 0,0012 × (10 — 4) = 1,0072 litra, jeżeli zaś naprzykład aparat obliczył 400 litr., to objętość spirytusu w odbieralniku winna stanowić 1,0072×400=402,88 litr., zaokrąglając 403 litr., którą to objętość winna wskazać i laska miernicza. Znaczniejsza różnica (przekraczająca naprz. 0,25%) wskazywałaby, iż odbieralnik jest źle wymierzony, albo że bęben aparatu mierzy niedokładnie (co jednakże zdarza się nadzwyczaj rzadko). Przyczynę różnicy należy zbadać i wyjaśnić.

Nieco większą różnicę daje się nieraz zauważyć pomiędzy średnią mocą spirytusu p/g aparatu, a mocą określoną w odbieralniku. Przyczyn tego jest wiele, są one wyszczególnione w podręcznikach o aparatach Siemensa. Główne i najczęściej spotykane przyczyny są:

a) zmiana tarowania aparatu, spowodowana inną ciepłotą wewnątrz aparatu podczas działania, niż ta, przy której dokonano tarowania, lub przez obwisanie sprężyny; b) niedokładność obrotów koła alkoholowego z powodu zanieczyszczenia aparatu i c) niedokładność pływaka, spowodowana osadem lub przez przegrzanie gorącym spirytusem.

Błąd pływaka w/g § 33 Pouczenia o aparatach Siemensa nie powinien przekraczać przy sprawdzaniu na spirytusie ± 0,50%, z tego względu ustalił się pogląd, iż. wogóle różnica pomiędzy średnią mocą spirytusu p/g aparatu, a zbadaną w odbieralniku, nie powinna przekraczać powyższej normy. Zaznacza się, iż nowe pływaki przy sprawdzaniu ich przez Komisję Uwierzytelniającą Min. Skarbu nie wykazują większego uchybienia niż 0, 15° (jest to największe dopuszczalne uchybienie, przeciętne zaś uchybienie pływaka nie przekracza 0.1°), praktycznie więc normę powyższą należy uznać za zbyt wysoką i już przy różnicy pomiędzy średnią mocą spirytusu p/g aparatu, a zbadaną w odbieralniku, dochodzącą do 0.3%, należy aparat otworzyć, przyczynę niedokładności wyjaśnić, i usunąć, aparat oczyścić i ponownie wytarować. Ogólny błąd aparatu, t. j. różnica pomiędzy ilością alkoholu, określoną w odbieralniku, a obliczoną przez aparat, wyrażona w %, nie powinna, w myśl § 7 Pouczenia, przekraczać 1%; ponieważ jednakże zupełnie dokładny aparat Siemensa przy niskich ciepłotach odpędu (2 — 4° R) i wysokiej mocy spirytusu może i powinien wykazać różnicę ponad — 1%, t. j. na korzyść przedsiębiorcy (naprz. przy ciepłocie odpędu + 3° R dla wszystkich mocy, przekraczających 84°, a przy ciepłocie odpędu + 4° R dla mocy, przekraczających 89° naturalne uchybienie aparatu przekracza 1%, nie należy więc przy powyższych warunkach starać się o usunięcie różnicy wskazań, przekraczającej 1%, jako naturalnej, o ile różnica w mocy nie przekracza równocześnie 0,3%, a różnica w objętości 0,25%.

Celem osiągnięcia najwięcej miarodajnych wyników i danych dla prawidłowej oceny działania aparatu kontrolnego należy baczyć, aby początkowe i końcowe wskazania alkoholomierza w filtrze (t. j. moc spirytusu) były mniej więcej jednakowe, co odpowiada normalnym warunkom prowadzenia odpędu.

3) Częściowe sprawdzenie aparatu kontrolnego dokonywa się przy każdej bytności Kontroli Skarbowej w gorzelni, o ile w chwili przybycia urzędnika odbywa się odpęd spirytusu, lub gdy zakończony odpęd znajduje się jeszcze w odbieralniku. Jeżeli przybycie nastąpiło podczas odpędu należy najprzód zapisać ciepłotę odpędu w/g ciepłomierza w filtrze i wskazanie w nim alkoholomierza, także wskazania obydwóch ciepłomierzy przy licznikach i w lokalu aparatu kontrolnego, poczem zatrzymać odpęd i porównać ilość i moc spirytusu w odbieralniku z ilością i mocą p/g aparatu kontrolnego; początkowo wskazania liczników bierze się przytem p/g księgi produkcyjnej. Jeżeli zastano odpęd zakończony, a spirytus jeszcze znajduje się w odbieralniku, to wskazania ciepłomierza i alkoholomierza w filtrze mają znaczenie tylko dla określenia mocy spirytusu w końcu odpędu, pozatem sprawdzenie dokonywa się tak samo — przez porównanie mocy i ilości spirytusu p/g aparatu i odbieralnika.

4) Przy weryfikacji gorzelni i zawsze po zalaniu brzeczką aparatu kontrolnego winna Kontrola Skarbowa dokonać sprawdzenia pojemności bębna aparatu za pomocą zalegalizowanego pojemnika dokładniejszego 5 ltr. (zaopatrzonego w świadectwo Gł. Urzędu Miar o ujawnionych przy legalizacji uchybieniach) pod szkło. posiłkując się pipetką dla wymierzenia niedokładności komór bębna. Nadmienia się, iż Główny Urząd Miar przy legalizacji bębna dopuszcza uchybienie najwyżej 22,5 cm.³ dla trzech komór jego, co stanowi 0,15%.

5) Po każdem tarowaniu aparatu kontrolnego Kontrola Skarbowa winna bezwzględnie sprawdzić działanie aparatu na podstawie całego odpędu, ewentualnie części odpędu, nie mniejszej jednakże niż 300 ltr. objętościowych spirytusu. O wynikach sprawdzenia należy podać w „sprawozdaniu o niedokładnościach w działaniu aparatów Siemensa", nadsyłanem do Min. Skarbu (wzór-załącznik Nr. 2).

6) Celem opisanych powyżej sprawdzeń aparatu kontrolnego jest ustalenie uchybień wskazań aparatu w porównaniu z faktyczną ilością otrzymanego spirytusu i alkoholu w odbieralniku i następnie, posiłkując się ustalonemi wielkościami uchybień, — sprawdzenie prawidłowości zapisów odpędów w księgach gorzelniczych w nieobecności Kontroli Skarbowej.

Sprawdzenie prawidłowości zapisów w księdze produkcyjnej i magazynowej dokonywa się przy każdym miesięcznym obrachunku. W tym celu porównywa się: a) objętość spirytusu, otrzymanego od dnia uprzedniego miesięcznego obrachunku, według aparatu kontrolnego i zapisów w księdze produkcyjnej (przedziałki 18 i 22), b) średnią moc spirytusu, wyprodukowanego w tymże czasie, w/g aparatu i zapisów w księdze, c) średnią moc spirytusu, wyprodukowanego od początku kampanji, w/g aparatu, zapisów w księdze i w/g danych magazynu i d) ogólną ilość spirytusu, wyprodukowanego od dnia uprzedniego obrachunku, w/g aparatu kontrolnego, a zapisaną w księdze produkcyjnej (przedziałki 19 i 23).

do a) Dla możności porównania objętości spirytusu p/g aparatu z zapisaną w księdze produkcyjnej w przedziałce 22 („ciepłota i ilość płynu z poprawką p/g II tablicy") należy pierwszą objętość zredukować również p/g II tablicy do normalnej objętości przy + 12° R, posiłkując się przeciętną ciepłotą odpędu, ustaloną dla danego miesiąca. Oczywiście, objętości te, teoretycznie biorąc, winny być zgodne. Naprz. jeżeli przeciętna ciepłota odpędu stanowi + 4° R, aparat zaś obliczył od dnia ostatniego obrachunku miesięcznego 9.500 ltr. spirytusu, to objętość tegoż spirytusu przy normalnej ciepłocie + 12° R i przeciętnej mocy naprz. 90,52° (p/g aparatu kontr.) winna stanowić $9.500 + \frac{9.500 \times 1}{100} = 9.595$ ltr. Porównując podsumowaną objętość spirytusu (płynu) otrzymanego od dn. ostatniego obrachunku (przedziałka 22), ze zredukowaną objętością spirytusu za tenże okres czasu p/g aparatu kontrolnego, a także na wyrywkę zapisane ilości każdodzienne w przedziałce 22 z obliczonemi ilościami przez aparat kontrolny, zredukowanemi p/g II tablicy, sprawdza się czy zapisy w księdze były dostatecznie prawidłowe.

Z uwagi na możliwe błędy Kontroli Skarbowej przy wypośrodkowaniu przeciętnej ciepłoty odpędu za ubiegły okres miesięczny, z drugiej zaś strony błędy przedsiębiorstwa przy wymierzaniu ilości płynu w odbieralniku uznaje się jako największą dopuszczalną różnicę pomiędzy ogólną objętością spirytusu, podsumowaną w przedziałce 22, a obliczoną p/g aparatu kontr., ± 0,25%. Większe różnice wskazywałyby, iż zapisy objętości spirytusu w odbieralniku robione są przez przedsiębiorcę nieprawidłowo (oczywiście Kontrola Skarbowa winna być pewną, iż odbieralnik jest wymierzany dokładnie).

do b) Średnią moc p/g aparatu kontrolnego oblicza się, dzieląc różnicę wskazań licznika alkoholu, pomnożoną przez 100, przez różnicę wskazań licznika spirytusu w końcu i początku badanego okresu czasu, przeciętną zaś moc oblicza się w/g zapisów księgi produkcyjnej, dzieląc ogólną ilość alkoholu, wyprodukowanego w tymże okresie (przedziałka 23 księgi produkcyjnej), pomnożoną przez 100 przez ogólną ilość płynu z poprawką p/g II tablicy (przedziałka 22). Przy prawidłowych zapisach różnica porównanych mocy nie powinna by przekroczyć przeciętnego uchylenia w mocy, wykazanego przez aparat kontrolny przy badaniach, dokonanych w tymże okresie czasu. Naprz. jeżeli aparat kontrolny wykazał uchylenie w mocy przy pierwszem całkowitem badaniu + 0,2° a przy drugiem + 0,3°, to przeciętne uchylenie w tym okresie stanowi $+ \frac{0,2+0,3}{2} = + 0,25°$ (znak + oznacza, iż aparat wskazał moc większą, niż odbieralnik, znak — odwrotnie); oczywiście przy prawidłowych zapisach należy oczekiwać, iż analogiczna różnica przy miesięcznych obrachunwach pozostanie taż sama + 0,25° ponieważ jednakże możliwe są błędy przy stopniowaniu i określaniu ilości płynu w odbieralniku, a także aparat kontrolny mógł w międzyczasie nieco zmienić w dalszym ciągu swe wskazania, można uznać zmianę różnicy do ± 0,2° jako dopuszczalną.

do c) Średnią moc spirytusu, wyprodukowanego od początku kampanji, w/g aparatu określa się dzieląc wskazania licznika alkoholu pomnożone przez 100 przez licznik spirytusu w dniu badania, a przeciętną moc w/g zapisów księgi produkcyjnej — dzieląc ogólną ilość alkoholu w przedziałce 23 od początku kampanji, pomnożoną przez 100 przez ogólną ilość płynu od początku kampanji, zapisaną w przedziałce 22; wielkości te porównywuje się nie tylko między sobą, lecz także z przeciętną mocą spirytusu w/g danych magazynu. Tę moc określa się dzieląc sumę ilości alkoholu, ujawnionego w magazynie w dniu badania, i ilości wyrozchodowanej od początku kampanji, pomnożoną przez 100 przez łączną ilość (objętość) płynu, znalezioną w magazynie i wyrozchodowaną po zredukowaniu każdorazowem do normalnej objętości przy + 12°R; o ile na dzień 1 września pozostawał spirytus w magazynie, należy od odnośnych podsumowanych ilości alkoholu i spirytusu odjąć ilość alkoholu i objętość spirytusu, zredukowaną do normalnej ciepłoty, znalezionego w magazynie na dz. 1 września. Przy obliczeniu średniej mocy spirytusu w/g danych magazynu ubytki magazynowe nie uwzględnia się z uwagi, że odpowiadająca im ilość płynu nie jest znana; niewielkie ubytki spirytusu, który mógł mieć moc tylko tą samą, co inny spirytus w magazynie, oczywiście nie mogą wpłynąć na przeciętną moc spirytusu, obliczoną powyższym sposobem.

Przy prawidłowych zapisach przeciętna moc spirytusu w/g zapisów w księdze produkcyjnej i danych magazynu winna-by być taż sama i różnić się od średniej mocy w/g aparatu kontrolnego o przeciętne uchylenie aparatu, wykazane przy badaniach. Z uwagi jednakże na możliwe błędy przy stopniowaniu i na pewne ulotnienie spirytusu w magazynie można uznać za dopuszczalną różnicę do ± 0,2° pomiędzy mocą w/g księgi produkcyjnej i danych magazynu. Większe różnice wskazywałyby, iż zapisy w księgach robione są nieprawidłowo, przyczynę różnicy Inspektor Kontroli Skarbowej winien wyjaśnić.

do d) Przy porównaniu ogólnej ilości spirytusu w/g aparatu kontrolnego i księgi produkcyjnej zwraca się uwagę, aby różnice w objętości i średniej mocy spirytusu nie przekraczały wielkiści wyżej podanych.

Powyższe różnice uważa się jako największe dopuszczalne; jednakże już i przy mniejszych różnicach, niż wyżej podane, Kontrola Skarbowa winna wyjaśnić dla własnej wiadomości przyczyny ich

powstania. W razie ustalenia świadomo nieprawidłowego zapisywania do ksiąg gorzelniczych odpędów Kontrola Skarbowa winna sporządzić protokół karny.

Celem ułatwienia przeprowadzenia kontroli nad dokładnością zapisów odpędów w księgach gorzelniczych należy wezwać kierowników gorzelń, aby codzień wpisywali do książki produkcyjnej przeciętną ciepłotę odpędu (w przedziałce 18 w postaci ułamka jako licznik nad ilością spirytusu w/g aparatu) i przeciętną moc spirytusu w/g aparatu (w przedziałce 19 — w postaci ułamka jako licznik nad ilością alkoholu 100%). Przy bytności w gorzelni urzędnicy Kontroli Skarbowej winni porównywać dane zapisane przez kierownika ruchu: a) co do ciepłoty odpędu — z ustałoną ciepłotą przy swych badaniach i b) co do średniej mocy w/g aparatu — z mocą zapisaną w przedziałce 21 i wyjaśniać ewentualne różnice.

Równocześnie należy wezwać kierowników ruchu, aby przy miesięcznych zamknięciach książki produkcyjnej podsumowywali także i liczby przedziałki 22 („ilość płynu z poprawką p/g II tablicy") i wyprowadzali przeciętną stopniowość spirytusu p/g odbieralnika, dzieląc ogólną ilość 100% alkoholu (przedziałka 23) pomnożoną przez 100 przez ilość płynu z poprawką p/g II tablicy (przedziałka 22), a także wyprowadzali przeciętną ciepłotę odpędu, dzieląc sumę codziennych ciepłot odpędu (licznik w przedz. 18) przez liczbę odpędów i przeciętną moc spirytusu w/g aparatu kontr. dzieląc podsumowaną miesięczną ilość alkoholu (przedz. 19) pomnożoną przez 100 przez podsumowaną ilość spirytusu (przedz. 18). Posiłkując się powyższemi liczbami Inspektor Kontroli Skarbowej (po sprawdzeniu wyprowadzonych liczb), a także Izba Skarbowa przy sprawdzaniu ksiąg, badają czy zapisy były prawidłowe i czy liczby wzajemnie sobie odpowiadają na podstawie wyżej podanych obliczeń.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *W. Grabowski.*

(Strona pierwsza).

Izba Skarbowa.. Wzór Nr. 1 do rozp. L. 21897

Inspektor Kontroli Skarb.................................... ....dn. 192 r.

....

L.............................

ZAPISEK

o wynikach sprawdzenia aparatu kontrolnego syst. Siemensa

Nr.................... znajdującego się w gorzelni ....

UWAGA: We wzorach, podanych na stronach następnych, litery oznaczają wielkości, odpowiadające odnośnym przedziałkom.

Do

1) Izby Skarbowej — Wydział IV.

w...

2) Urzędu Skarbowego Akc. i Mon. Państw.

w...

15 lutego	+ 8	+12	+ 8	+16	—	+3½	87 + 3½	—	$\frac{045015}{045320}$	$\frac{040013.6}{040288.5}$	305	274.9	90.13

(*Strona druga*).

Data sprawdzenia aparatu kontrolnego	Ciepłota (R^0)						Wskazania alkoholomierza i ciepłomierza w filtrze w początku i w końcu odpędu	Przeciętna szybkość odpędu na godzinę w litrach	Początkowe i końcowe wskazania liczników		Otrzyman[e]		
			Przy licznikach		W latarce filtra						Według wskazań liczników		
	Lokalu podczas tarowania aparatu	Lokalu podczas sprawdzenia	Według ciepłomierza zwykłego	Według ciepłomierza maksymalnego	Przeciętna podczas sprawdzenia	W chwili sprawdzenia			Spirytusu	Alkoholu	Litrów	Stopni hektolitrowych	Średnia moc
	a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	ł
							Przykład zapisu wyników sprawdzenia aparatu kontrolneg[o]						
1927 r. 4 lutego	+ 8	+14	+ 9	+16	+ 4	—	89+9 / 87+5	90	040020 / 040465	035988,7 / 036391,3	445	402,6	90,47
							Przykład zapisu wyników częściowego sprawdze[nia]						

(Strona trzecia).

spirytusu — W rzeczywistości w odbieralniku: Litrów	Moc według tabl. I	Ciepłota spirytusu w odbieralniku	Ilość litrów z poprawką według tabl. II	Ogólna ilość stopni hektolitrów	Na podstawie wskazań aparatu kontr. i różnicy ciepłoty spirytusu w odbier. a odpędu powinnoby być w odbieralniku s=k (1+0,0012)0—e) litrów	Obliczona objętość spirytusu w odbieralniku jest większa (+) lub mniejsza (—) niż znaleziona o t=S—m litrów $\frac{t+100}{s}$ w odsetkach	Średnia moc podług aparatu jest większa (+) lub mniejsza (—) niż rzeczywistą w stopniach mocy u = n — ł	Aparat kontrolny wskazał alkoholu więcej (+) lub mniej (—) niż otrzymano w odbieralniku: W stopniach hektol. w = r — 1	Aparat kontrolny…: W odsetkach $z = \frac{w \cdot 100}{1}$	UWAGI i podpisy urzędników
m	n	o	p	r	s	t	u	w	z	
na podstawie całkowitego odpędu										
448	90,6	+11	vol =0,2 448,90	406,70	448.74	+ 0,74 / + 0,016%	— 0,13	— 4,10	— 1,02	Inspektor Kontroli Skarb. IWOŃSKI
nia aparatu kontrolnego										
307	90,3	+ 9	—	—	—	—	—	—	—	Naczelnik Urzędu P. IGNATOWSKI

(Strona pierwsza).

Wzór Nr. 2 do rozp. L. 21897.

Urząd Skarbowy
Akcyz i Monop. Państw.
w ________ ________ dn. ________ 192 r.
L. ________

Izba Skarbowa w ________

SPRAWOZDANIE
o niedokładnościach w działaniu aparatów kontrolnych Siemensa
za miesiąc ________ 192 r.

UWAGI: I. Sprawozdanie wysyła się do Min. Sk. nie później jak dnia 10-go następnego miesiąca po sprawozdawczym.

II. O otwarciach aparatu z powodu uruchomienia gorzelni i o otwarciach terminowych (§ 6 ust. 3, a. b. c. Pouczenia o ustaw. i używ. apar. kontr.), o ile aparat znaleziono w porządku, nie przesyła się sprawozdań.

III. Negatywnych sprawozdań nie przesyła się wcale (t. j. podczas letnich przerw w ruchu gorzelni i jeżeli aparaty nie były otwierane w miesiącu sprawozdawczym).

Do
Ministerstwa Skarbu
Departament Akcyz i Monopolów
w Warszawie.

(Strona druga).

Nazwa gorzelni	Nr. aparatu i typ („T. G" „Gebrüder Siemens et Co" „T. K. (T. G." „dawniejszy Siemensa")	Data otwarcia	Osoby, które dokonały otwarcia	Powód otwarcia aparatu	Stwierdzony po otwarciu stan aparatu i wyniki sprawdzenia tarowania i obrotow koła alkoholowego, stan pływaka

(Dalszy ciąg strony drugiej). (Strona trzecia).

Ustałony przed zamknięciem stan apatatu i tarowania, wskazania koła alkoholowego i wyniki sprawdzenia pływaka w spirytusie	Wyniki sprawdzenia dokładności aparatu po zamknięciu na podstawie odpędu; moc spirytusu w/g aparatu i odbieralnika, objętość spirytusu w/g aparatu i odbieralnika, przeciętna ciepłota odpędu i ciepłota spirytusu w odbieralniku	UWAGI i co zarządzono, gdyby niedokładność w działaniu aparatu nie została usunięta

Naczelnik Urzędu:

Monopol soli.

359.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 8 listopada 1927 r.

zmieniające rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. W punkcie e) ustępu drugiego § 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1043) skreśla się wyraz: „wywozowego".

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozoporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: (—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: (—) *J. Piłsudski.*

Minister: (—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych: (—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych: (—(*August Zaleski.*

Minister Skarbu: (—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości: (—) *A. Meysztowicz.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: (—) *Dr. Dobrucki.*

Minister Rolnictwa: (—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przemysłu i Handlu: (—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji: (—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych: (—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: (—) Dr. *Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych: (—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów: (—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z d. 19 listopada 1927 r. Nr. 101, poz. 873).

Przepisy celne.

360.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 8 listopada 1927 r.

o uzupełnieniu punktu 7 poz. 117 taryfy celnej.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Pozycja 117, punkt 7, litera „a" taryfy celnej w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 30 października 1925 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 800), uzupełnia się uwagą następującej treści:

„U w a g a: Wymienione w niniejszym (7) punkcie, w literze „a" oleje roślinne, które przy temperaturze 15° C. są w stanie ciekłym, mogą być sprowadzane do polskiego obszaru celnego tylko w stanie skażonym. Jako środki skażające uważane są: olejek rozmarynowy, terpentyna lub inny uprzednio przez Ministerstwo Skarbu zaaprobowany środek, użyte w odpowiednich ilościach (około 0,5%) tak, aby obecność środka skażającego wyraźnie dała się wyczuć w oleju skażonym.

Dla fabryk, zajmujących się rafinowaniem olejów, mogą być sprowadzone wymienione oleje roślinne i w stanie nieskażonym, lecz tylko za każdorazowem pozwoleniem Ministerstwa Skarbu. Wykaz rafineryj, uprawnionych do sprowadzania olejów roślinnych w stanie nieskażonym, ustali Minister Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Nad użyciem olejów, sprowadzonych w stanie nieskażonym, do właściwego celu, zarządza się kontrolę celną za specjalną opłatą".

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu.

Art. 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*
Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*
Minister:
(—) *K. Bartel.*
Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*
Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*
Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *Dr. Dobrucki.*
Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski*
Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*
Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*
Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. Jurkiewicz.*
Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*
Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z d. 19 listopada 1927 r. Nr. 101 poz. 872).

361.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 31 października 1927 r.

o uldze celnej na sieci rybackie i przędzę do wyrobu tych sieci.

Na podstawie art. 7 p. b) ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie sieci rybackich i przędzy do wyrobu tych sieci może być stosowane na podstawie pozwoleń Ministerstwa Skarbu cło ulgowe, wynoszące 10% cła normalnego.

§ 2. W stosunkach z państwami, które od dnia wejścia w życie rozporządzenia z dnia 11 sierpnia 1927 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 22 listopada 1924 r. o cłach maksymalnych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 651) będą podlegały postanowieniom tego rozporządzenia, cło ulgowe będzie wynosiło 10% cła maksymalnego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z wyjątkiem § 2, który wchodzi w życie z dniem 26 grudnia 1927 r., i obowiązuje aż do odwołania.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z d. 24 listopada 1927 r. Nr. 102, poz. 890).

362.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 7 listopada 1927 r.

w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r.

W częściowem wykonaniu art. 7 lit. i) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Pozycje 37 p. 4 lit. c), 44 uwaga, 115 i 139 p. 3 taryfy celnej z dn. 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540) otrzymują następujące brzmienie:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg. Zł. gr.
37 p. 4	Śledzie:	
	c) wędzone i opiekane:	
	I. wędzone . brutto	20.—
	II. opiekane . brutto	50.—
44 Uwaga:	Przywóz surowic, objętych p. 4, a także zwalnianie ich od cła, może się odbywać za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu.	
	Etery, estry, kolodjum, chloral, chloroform:	
	1) eter (siarkowy), łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	270.—
	2) chlorek etylu, łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	500.—
	3) kolodjum, chloral, chloroform, łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	360.—
	4) etery i estry, używane w lecznictwie i przemyśle (oprócz wyżej wymienionych), niezawierające spirytusu, łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	210.—
139 p. 3	Ferrosilicium, o zawartości silicium:	
	a) 15% i mniej . . .	14.—
	b) powyżej 15% . . .	14.—

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie czwartego dnia po ogłoszeniu.

§ 3. W ciągu 15 dni od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia pobierane będzie dotychczasowe cło, o ile chodzi o towary, które:

a) zostały nadane do przewozu koleją, statkiem lub pocztą bezpośrednio do polskiego obszaru celnego najpóźniej w przeddzień ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, lub

b) zalegają na polskim obszarze celnym w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia w celnych składach urzędowych kolejowych, pocztowych oraz w składach nieurzędowych, pozostających pod zamknięciem celnem.

Minister Skarbu:
G. Czechowicz.
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z d. 24 listopada 1927 r. Nr. 102, poz. 891).

363.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 8 listopada 1927 r.

w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r.

W częściowem wykonaniu art. 7 lit. i) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Punkt 19, poz. 169 taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540) ustalony w rozporządzeniu z dnia 30 października 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 800) jako punkt 21, otrzymuje brzmienie następujące:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg. Zł. gr.
169 p. 21	Lampy lecznicze:	
	a) kwarcow	700.—
	b) rentgenowskie . . .	400.—

§ 2. W ciągu 15 dni od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pobierane będzie dotychczasowe cło, o ile chodzi o lampy lecznicze kwarcowe, które:

a) zostały nadane do przewozu koleją, statkiem lub pocztą bezpośrednio do polskiego obszaru celnego, najpóźniej w przeddzień ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, lub

b) zalegają na polskim obszarze celnym w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia w celnych składach urzędowych kolejowych, pocztowych oraz w składach nieurzędowych, pozostających pod zamknięciem celnem.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie czwartego dnia po ogłoszeniu i obowiązuje na całym obszarze celnym.

Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą postanowienie punktu 21, poz. 169 taryfy celnej, zawarte w załączniku do rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 30 października 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 800, zał.).

Minister Skarbu:
G. Czechowicz.
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Rolnictwa:
(—) K. Niezabytowski.

(Dz. U. R. P. z d. 24 listopada 1927 r. Nr. 102, poz. 892).

364.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 października 1927 r.

w sprawie upoważnienia niektórych urzędów celnych do wystawiania kwitów wywozowych.

Upoważnia się urzędy celne we Lwowie, Poznaniu, Zbąszyniu, Lesznie, Zebrzydowicach, Śniatyniu—Załuczu i Turmoncie do dokonywania odprawy celnej w wywozie wytworzonych w kraju wyrobów włókienniczych oraz do wystawiania kwitów wywozowych i przyjmowania tych kwitów do uiszczania cła, w myśl rozporządzenia z dnia 3 lipca 1925 r., ogłoszonego w Dz. Ust. R. P. Nr. 27, poz. 478, oraz przepisów wykonawczych do tego rozporządzenia, ogłoszonych w Dz. Ust. R. P. Nr. 73, poz. 509 z 1925 r.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Mon. Pol. Nr. 255, poz. 699 z 1927 r.).

365.

OBWIESZCZENIE

Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 8 listopada 1927 r.

o wykazie związków eksportowych uprawnionych do wydawania zaświadczeń, w myśl § 2 rozporządzenia Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 10 października 1927 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie obrabiarek.

W wykonaniu § 4 Rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia

10 października 1927 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie obrabiarek (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 819) podaje się do wiadomości, że do wystawiania zaświadczeń, zgodnie z postanowieniami § 2 wzmiankowanego rozporządzenia, zostaje upoważniony: „Związek Eksportowy Przemysłu Metalowego Przetwórczego", Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Mon. Pol. Nr. 266, poz. 731 z 1927 r.).

366.

OKÓLNIK L. D. IV/86/3/27.

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie oraz wszystkich Urzędów Celnych położonych w obrębie tych Dyrekcji.

Na skutek zapytania jednej z Dyrekcji Ceł, jak należy obliczać opłaty za wykonywanie kontroli towarów, sprowadzanych z zagranicy w obrocie uszlachetniającym (§ 2 pkt. 2-b, rozporządzenia z dn. 17 lipca 1926 r. Dz. Ust. R. P. Nr. 74, poz. 426) w wypadkach, kiedy przesyłka nie obejmuje całego dozwolonego kontyngentu towarów, lecz tylko część tegoż, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Opłata za kontrolę winna być pobierana według norm ustalonych w powyższem rozporządzeniu, tylko od tej ilości towarów, która faktycznie została przywieziona z zagranicy.

Przy odprawie poszczególnych partji towaru na poczet kontyngentu ,przyznanego pozwoleniem, należy jednak pobierać opłatę za kontrolę w/g skali procentowej Tablicy Nr. 1, przyjmując każdorazowo za podstawę do zastosowania procentowej normy (przedziałka c) wysokość cła, pobranego nietylko od danej partji, lecz i od partji przywiezionych poprzednio, jak również uwzględniając kwoty, pobrane uprzednio tytułem opłaty za kontrolę. Tak, np. jeżeli od całego kontyngentu przypada cła 12.000 zł., a towar przywieziony w trzech partjach na 2.000 zł. 4.000 zł. i 6.000 zł. cła, należy pobrać za kontrolę kwoty następujące: od 1 partji — 200 zł., od 2 partji — 150 (t. j. 350 — 200) oraz od 3 partji — 150 zł. (500 — 350), ogółem zaś 500 zł.

Pobrane w ten sposób opłaty w każdej chwili odpowiadają całej przywiezionej ilości towaru, przez co uniknie się rozrachunków i zwrotów nadmiernie pobranych kwot na wypadek gdyby strona po przywiezieniu kilku partji towaru zaprzestała dalszego sprowadzania towaru i kontyngentu nie wyczerpała.

Ten sam system obliczania winien być stosowany przy pobieraniu opłaty za kontrolę towarów sprowadzanych z zastosowaniem ulg celnych (§ 2 p. 3 b. rozp. z dn. 17 lipca 1926 r.).

Warszawa dnia 17 listopada 1927 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. W. Rasiński.*

Wiadomości nieurzędowe

KOMUNIKAT Nr. 33

Kasy Pogrzebowej Pracowników Skarbowych

Kasa zawiadamia, że z powodu niepłacenia składek zostali wykreśleni niżej wymienieni członkowie Kasy: Grużewski Juljan, Rumprecht Wincenty, Bądzikowski Michał, Laskowski Józef, Wrotny Wincenty, Niemierowski Kazimierz, Dmitrjew Koźma, Obrzud Stanisław, Sawicka Marja, Garbowski Jan, Rozwens Józef, Garbaczewski Kazimierz, Płaskowska Leokadja, Pałys Jan, Buda Romuald, Borkowski Edward, Kozakiewicz Józef, Kuryłło Jan, Rucki Leonard, Perzyński Kazimierz, Jezierski Franciszek, Duplicki Michał, Dramowicz Bolesław, Zaleski Stanisław, Andruszkiewicz Leopold, Lipiński Stanisław, Januszewska Eugenja, Neusser Gustaw, Maciejewski Władysław, Duszek Stanisław i Marusa Andrzej.

KOMUNIKAT Nr. 34

Kasy Pogrzebowej Pracowników Skarbowych

Z powodu śmierci członka Kasy Jana Bugały w dniu 28 października 1927 r. Kasa wypłaciła zapomogę w kwocie 300 złotych — wobec czego należy się od każdego udziału 50 groszy. Jednocześnie na administrację na 1927 r. należy się dodatkowo po 50 gr. od udziału.

Zawiadamiając o powyższem Kasa prosi o wpłacenie należnych składek do P. K. O. na konto czekowe Kasy 3477 (trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt siedem).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej. Miodowa Nr. 22. Nr. 38758. 15/XI. 1927 r. — 6000.